

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 9.

Ljubljana, dne 1. septembra 1896.

IV. tečaj.

Kako so ga ozdravili.

Koga pa? I, Zanoškarjevega Cirila. Vi ne veste, kako hudo je bil bolan! Pa nikar ne mislite, da se je morda prehladil ali kaj takega. Ne, telesno je bil zdrav kakor riba v vodi, včasih še preveč. Imel je dušno bolezen, in ta je dostikrat hujša, nevarnejša, kakor vse telesne. Le poslušajte, kakšen je bil ta Zanoškarjev Ciril.

Mati so nekoč prinesli njemu in njegovemu bratcu Albinu prav zelo zabeljeno kašo za kosilo. Hitro pograbita skledo ter jo postavita na tla, kar na sredo hiše. No, da bi pri takih ljudeh bilo pri jedi brez vsakega pričkanja ali celo brez tepeža, to že skoro ni mogoče. Tudi Ciril in Albin sta se takoj sporekla za ocvirke, ko sta komaj dobro pričela jesti. Na meji sta sicer takoj pobrala vso zabelo, a to ni veliko pomagalo. Ciril je kaj naglo podrgnil vso zabelo na svoji strani, zakaj ocvirki so bili malemu debeluharju posebno všeč. Zato so se mu kar sline cedile po dveh prav lepih tam pod Albinovim robom. V njegovem malem srcu pa se je jela oglašati nevoščljivost, tista prebita grda nevoščljivost.

Zakaj da bi ravno bratec imel dva boljša ocvirka in ne on? Tega pa že ne, da bi mu jih privoščil!

»Veš, Albin, tale dva sta pa moja. Saj ju moraš meni pustiti, ker sem — najmlajši«, prilizoval se mu je Ciril.

»Seveda. — Zakaj si pa svoje tako hitro pozobal. In skledo bi tudi lahko drugače obrnil.«

A Ciril ga že ni več poslušal. Hitro je pograbil z žlico vse ocvirke. A še urnejši Albin ga je zgrabil za roko, da ni mogel v usta ž njimi. Zato se je Ciril kar tresel same jeze, da ga brat strahuje. Najraje bi ga bil kar z žlico počil po roki, a ni mogel. Albin je bil močnejši, držal ga je kakor s kleščami. In ker se mu Ciril le ni mogel izviti iz rok, začel je jokati in vpiti na vse pretege.

»Za božjo voljo, kaj pa vendar imata?« kregali so ju mati, ki so na to vpitje prihiteli v hišo. »Moj Bog, ali nimata dovolj? Če ne bo miru, vama bom še to vzela. — Kaj pa sta imela?«

Nato je Albin povedal materi, da sta se sprla zaradi zabele, da mu Ciril ni privoščil dveh lepših ocvirkov.

»O ti grda nevoščljivost ti, koliko te je!« karali so ga mati. »Le čakaj, jaz ti jo bodem že odpravila! — Na, tu imaš nezabeljeno kašo, da boš pomnil, kdaj si bil nevoščljiv. Tja v kót se mi spravi za kazen!«

In zanj to ni bila majhna kazen. Vedno je tako rad segal po ocvirkih, sedaj pa — niti jednega, popolnoma nezabljenega. Vrh tega še v kotu pri peči, in sam. Potem pa še ta Albin! Zmirom se je obračal nazaj, »strgal korenčka« ter mu nagajal: »Prav, prav!« Res, vse to tudi ni kar si bodi.

In vendar, vendar se to našega Cirila ni veliko prijelo. Takoj popoldne je zopet pokazal svoje stare rožičke. Pri Zanoškarju se je tedaj zbralo več takega drobiža iz vasi. Prišla je Čudnova Metka, Dolinarjeva Špelica, Skalarjev Lojze in več drugih. »E, to vas pa je!« dejali so mati, ko so stopili v hišo s hlebcom v roki, da bi urezali malico za žanjice. »Kje se vas je toliko vzelo? — Komaj mi bo ostalo toliko kruha, da bom mogla narezati še za vas.«

Dobra Zanoškarca je napravila toliko kosov, kolikor jih je bilo v hiši. Majhni so bili sicer, a dobili so vendar vsi, tudi Ciril. A nevoščljivcu se je zopet zdela malica manjša, kakor katera koli druga. Ustnice so mu jele naraščati, kakor bi otekale, malico je pritisnil na oči: nabiralo se mu je na jok. Izpod očij sta mu prilezli dve debeli solzi, prav kakor dva lešnika, Nekoliko časa ga je še držal, a kmalu mu je ušlo na glas.

»I kaj pa ti je, da se zopet kisaš?« vprašali so ga mati. »Glej ga no, ali te ni nič sram? Hlače že imaš, pa se še zmirom cmeriš. In pa še vpricho vseh, — sram te bodi!«

A kmalu so tudi mati zvedeli, zakaj se prav za prav joka Ciril. Sedaj je bila pa druga; nič več se niso šalili. Resno so ga pogledali ter mu dejali: »To je pa grdo, Ciril, da si vedno tako nevoščljiv. — Le sem daj malico in tja v kót se mi spravi — za kazen, da veš! — Tako. Tu ostani, dokler zopet ne pridem domov!«

Nato so mati odšli na polje. Cirila pa je vedno glasneje silil jok. Njegovi tovariši so ga skušali uto-lažiti na vse prečudne načine. — »Petelinček, Ciril, petelinček! Le spusti ga, petelinčka!« klicala mu je Špelica. A nič ni pomagalo. Ciril je jokal vedno glasneje. — »Alo, pa plešimo! Saj nam Ciril gode. Le dobro delaj, Ciril!« In vrteli so se in vrteli, da je vse po hiši z njimi vred letelo na okrog. Vsi so bili že vrtoglavi, a Ciril le še ni nehal. — »Ná, le v klobuk daj! Kar polnega natoči!« nagajal mu je Lojze ter mu molel klobuk pod obraz, ki je imel precejšno luknjo na vrhu. Cirilu se je to vendar že zdela prevelika predrznost. Udaril je po klobuku, da je odletel daleč po hiši, ter raje umolknil.

»Ali ne boš nič več dromljjal?« nagajal mu je zopet Albin. »Še za jeden krajcar daj, no, samo za jeden krajcar!«

»Jee!« nakremžil se je Ciril prav grdo. »Pa ti daj, če hočeš!« Sprevidel je, da jim tako ne pride nikdar do konca. Raje je nehal jokati. —

»No, Ciril, ali se boš poboljšal?« dejali so mati, ki so nato stopili v hišo. »Ali boš še kdaj nevoščljiv?«

»Nič več!« odgovoril je Ciril moško.

Slednjič so ga vendar toliko spametovali, da je uvidel, kako grd, res »suh« greh je nevoščljivost. Ni bilo dovolj, da ni imel ničesar od te napake, še kazen je bila takoj za petami. Brez zabeljene kaše, brez malice, — to pa tudi ni, da bi dejal, kar tako. Potem pa še ti nagajivci, če človek joka, ker mu izpred ust vzamejo malico. — »Ne, raje ne bom nevoščljiv«, sklepal je Ciril, ko je veselo mašil precejšno malico.

Odslej je vsakemu rad privoščil lepe ocvirke in tudi nekoliko večji kos kruha, če le ni bilo drugače. Ozdravili so torej tega Zanoškarjevega Cirila prav hude in nevarne bolezni, ki se ji pravi — nevoščljivost.

Ivan Dragomir.

Ali iti smem?

„Hudó je meni, draga mati,
Prav nič ne morem vam zaspati!“
„„Pomiri se, o Vladko moj,
Saj bode bolje ti nocoj!““

„O mati, vidite nebesa
In svítla angeljev kolesa?
Z vozičkom pôme že gredó,
Da me odpeljejo v nebó!“

„„O spančkaj, srček, spančkaj Vladko,
Pomiri se in sančkaj sladko:
Saj ne gredó krilatci še,
Ne smejo priti še po te!““

„O mati, k meni se peljâjo,
Kakó prijazno se smehljâjo,
Me vabijo, naj ž njimi grem —
O mati, ali iti smem?““

A. P.

Pravljica o šivilji in škarjicah.

Živela je v starih časih na nekem gradu mlada, nedolžna in zelo prijazna deklica Bogdanka. Bila je šivilja in služila grajski gospej. Necega dne je ravno šivala v svoji tihi sobici, ki je imela jedno majhno okence na vrt. Sama je bila, zato jo je začel dolgčas napadati, dasi je imela dela čez glavo. No, ko je tako vbadala in vlekla, merila in rezala, prišlo ji je v glavo polno čudnih mislij in željâ. »Kaj, ko bi jaz imela take škarjice, da bi se jim samó reklo:

Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi béžite,
Jópico mi vrežite!

pa da bi me slušale; če bi jim pa dejala:

Škarjice, hrustalke,
Zdaj se pa ustavite,
Zdaj pa v kót se spravite!

pa da bi se takoj ustavile, to bi bilo lepo!« dejala je sama pri sebi, pa vendar takó, da jo je lahko slišal tudi kdo drugi. Kakor je to izgovorila, priletela je na vejico pred okencem drobna ptica in zapela:

„Oj Bogdanka,
Kar si prosila,
To si dobila!“

Ko je deklica to slišala, se je tako ustrašila, da se je zbodla v prstek. Med tem pa, ko si ga je obvezavala s platencem in belo nitjo, odletela je čudna ptičica. To je bilo Bogdaški žal, ko je ni več zagledala! Kako rada bi še jedenkrat čula tiste besede od drobne ptice. Toda ptičice ni bilo od nikoder več. »Čakaj«, mislila si je deklica, »hočem pa vendar - le poskusiti, kar je dejala ptičica!« In hitro je zaščeбетala:

„Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi béžite,
Jópico mi vrežite!“

In glej ga spačka! Škarjice - hrustalke so se vzdignile in jele rezati belo platno na mizi. Obračale so se hitro kakor kača in rezale tako natančno, da se deklica ni mogla prečuditi. In kakor je bilo urezano vse platno

na mizi, skočile so doli na škrinjjo, da bi tudi tam pričele svoje delo. Toda deklica jim je brzo zaklicala:

„Škarjice, hrustalke,
Zdaj se pa ustavite,
Zdaj pa v kót se spravite!“

In precej so bile pri miru in so ležale lepo v kotu in niti ganile se niso.

To pa to! si je mislila Bogdanka vsa srečna in vesela. Kaj bi ne bila! Zdaj ji ni bilo treba polovico toliko delati, kot poprej. Ona je samo šivala, rezale so pa škarjice samé. Tudi grajska gospa je bila odslej dosti bolj zadovoljna ž njo in kar načuditi se ni mogla, kako more Bogdanka obleko tako lepo natančno in vendar tako hitro narediti. Pride torej necega dné k nji in reče: »Kako je to, moja ljuba Bogdanka, da zdaj vse tako natančno urežeš in tako hitro sešivaš, saj prej si potrebovala vedno več časa.«

»Seveda sem ga«, odgovorila ji je deklica nedolžno, »saj prej pa tudi nisem imela tacih škarjic.«

»Kakšnih škarjic?« vpraša jo sedaj gospa rado vedno. In Bogdanka ji vse pové po pravici, kako je prosila za take škarjice, ki bi same rezale in kako jih je potem dobila. Nato hoče gospa videti te škarjice, kako režejo. Ko jih je pa jedenkrat videla, hoče jih dobiti na vsak način od deklice. In ko jih ne more ni s huda ni z lepa izprositi in Bogdanka tudi nobenega denarja noče sprejeti zanje, tedaj jo gospa spodi od grada, škarjice pa ji vzame.

Vsa žalostna in potrta je šla deklica z grada in objokovala svojo nesrečo. Pot jo je peljala skozi teman gozd. Ko tako hodi in hodi med visokim drevjem, kar zasliši hkrati nad seboj znano petje. Ozre se na kvišku, in koga zagleda? Na drobni vejici nad deklico zibala se je tista ptičica, ki se ji je bila nekdaž na oknu prikazala, otresala je z glavico in potem hitro zapela:

„Oj Bogdanka!
Kar si izgubila.
Boš nazaj dobila!“

In kakor je to zapela, pa je že ni bilo več na drevesu. Deva pa je šla nekoliko potolažena dalje po gozdu.

Med tem pa je šla grajska gospa vsa vesela v svojo sobo, kjer je imela nakopičenih vse polno lepih oblek, pa tudi robe zanje. Hitro vzame škarjice iz žepa in jih postavi na mizo ter vsklikne :

„Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi bézite,
Jopico mi zrežite!“

Škarjice pa so takoj ubogale in začele rezati jopice. Ker je namreč gospa rekla »zrežite« namesto »urežite«, trgale so škarjice vso robo in obleko na drobne kosce. To se je gospa prestrašila! Hitro je začela misliti, kaj naj reče, da jih bo zopet ustavila, toda zastonj. Ni in ni si mogla tega domisliti. Škarjice so pa le škrtale in rezale. »Joj, joj«, javkala je, »kaj bo z mojo obleko!« In hitela je k škarjicam in jim poskušala iztrgati obleko, toda škarjice se nikakor niso dale odtrgati in so le dalje škrtale in rezale. Gospa je kar besnela in jih lovila po mizi, toda škarjice so se malo brigale za njen strah in njeno jezo. »Škrt, škrt«, so delale in zrezale skoraj vso obleko, kar je je bilo v sobi. Ko pa več obleke ni bilo, spravile so se kar na dragoceni plašč, v katerega je bila ogrnjena gospa in jela sedaj rezati še tega. Zdaj, zdaj je bila še gospa v strahu, kaj da bo. Kakor brezumna je letala po gradu in otresala hudobne škarjice, toda te se še zmenile niso za otresanje in so kar naprej in naprej rezale, da so leteli drobni koščki od dragocenega plašča. Tu se spomni gospa v največji sili, da ve deklica za tiste besede, s katerimi se dajo ustaviti samo te škarjice.

Hitro, hitro se tedaj spusti za njo v gozd, da bi jo čim prej mogoče došla in se rešila nesrečnih škarjic.

Ko je tako letela več nego pol ure, zagleda slednjič ubogo deklico, tiho in žalostno korakajočo po slabem gozdnem potu. »Reši me, reši me, deklica, teh svojih škarjic, da mi ne porežejo še te obleke, ki jo imam na sebi, bogato te bodem poplačala!« jela je vpiti za njo. Deklica se skoraj ni mogla vzdržati smeha, ko je videla svojo nekdanjo gospo vso obupano in razcapano, vendar pa je hitro vskliknila :

„Škarjice, hrustalke,
Zdaj se brž ustavite,
In v moj žep se spravite!“

In res! Škarjice so se takoj ustavile, in v naslednjem trenutku jih je že imela presrečna deklica v svojem žepu.

Gospa je bila v hudi zadregi in se ni vedela kam dejati od sramote. Vendar pa se je hotela hvaležno pokazati in je ponujala deklici mošnjo cekinov in jo vabila, naj se zopet vrne. Toda deklica ni hotela niti denarja vsprejeti niti se ni hotela več vrniti k lakomni gospej, ampak se je napotila lepo na svoj dom, kjer si je s šivanko in čudotvornimi škarjicami toliko zaslužila, da je bila kmalu najbolj premožna deklica v vsi okolici. Pa ostala je vedno ponižna in bogoljubna ter je storila ljudem veliko dobrega, saj je imela s čem. *Siluška.*

Jurček — zidar.

Jurček ima kóla,
Toda brez koles,
Črnega volička,
Toda brez ušes.

Za ogrado zida
Belo znamenje,
V levi roki blato,
V desni kamenje.

Kdo pa je voliček
Črni brez ušes?
Jurček sam . . . Poglejte,
Kak je čez in čez!

To vam je visoko
Že nad tri pedí,
Kar primaha z repkom
Pudelj iz vasí.

Blaten ves po hrbtu
Prav do ramice,
Ker nikdar ne vboga
Svoje mamice.

Z malim repkom maha
Psíček sem ter tje,
Z malim repkom revež
Znamenje podrè.

Po največjih lužah
Cepetá vam bos,
Blata si nalaga.
Kamenja na voz.

Hej, to vpíje Jurček:
»Proč, ti pudelj, proč!«
Pobeží vam pudelj
Glasno lajajoč:

»Hov, hov, hov! Ne zidaj,
Hov, hov, hov, nikar,
Saj si ti le Jurček,
A nikar zidar!«

Siluška.

Bodi volja tvoja...!

Zveličar moj!
 Poglej siroto zapuščeno,
 Pred križem bridko joka.
 Od solz mi lice porošeno,
 Od bolečin srce mi poka.

Zveličar moj!
 Zastonj povžita so zdravila,
 Zastonj je vsa pomoč človeška!
 Moj Bog, glej, mater bom zgubila,
 Če ne otmè je moč nebeška!

Zveličar moj!
 Srce zaupno pa mi pravi,
 Da ne umró še mati moja,
 Ker tvoja jih pomoč ozdravi.
 A vendar — bodi volja tvoja!

F. S. Finčgar.

Stric Matija.

Moj najboljši prijatelj, sosedov Jožek, je imel jako dobrega strica, z imenom Matija. Le-ta je prav pogosto tudi k nam zahajal. Če je le začel kaj pripovedovati, takoj smo ga vsi obkolili in prav verno poslušali. Bil je namreč lovec, in marsikatera izkušnja ga je tako izmodrila, da ni skoro nikoli zastonj šel na lov. In zvečer je prihajal v našo hišo, ker sta bila z mojim očetom prijatelja. Kaj rad je povedal, kar je doživel čez dan. Otroci smo mu vse verjeli, le oče so včasih po njegovem odhodu pripomnili: »Danes se je pa Matiju malo pokadilo, to in to se mu je izpulilo.« Hoteli so reči, da je stric malo preveč sam dodejal, da ne rečem — da se je zlagal.

Vsekako pa je povedal mnogo zanimivega, da, toliko, da vsega več ne vem. Poslušala sva z bratcem odprtih ust, a vse le ni moglo v glavo. Nečesa se pa vendar še dobro spominjam, kar bode morebiti po godu tudi mladim bralcem, katere veseli živalstvo.

Nekega večera pride zopet stric Matija k nam. V roki drži lisico, katero je ravnokar vjel v past: Ponosno jo zažene v veži pod klop in gre v hišo. Veselja mu žari lice in nekoliko bahato reče: »Vendar sem jo ogo-ljufal. Dvoje kokošij mi je že spravila; sedaj jih ne bo več. Ravno vjela se je, ko pridem nocoj za hlev. Malo temno je bilo in rujavka je le bolj gledala v kokoši, nego na past.«

»Ali krađe lisica tudi kure?« vpraša sosedov Jožek, ki je mej tem došel v sobo za stricem.

»Dà, dà, in še na kak način! Če mi obljubite, da me do konca poslušate, vam povem, kako hodi tetika lisica h kuram v vas.«

»Dà, dà, dà«, zavpijemo vsi v hiši.

»Dobro. Takoj vam razložim. Če namreč zve lisica za kake kokošine gredi, gre brž, ko se stori mrak, na mastno pečenko. Seveda v pohišje prav rada ne gre, ampak ima raje, če sedé kokoši kje drugje, na kakem drevesu, kakor n. pr. pri Oreharju na hruški poleg hleva. Tiho se priplazi zvita žival do drevesa. Takoj začne hoditi okoli debla in išče dohoda do mesa. Ko

pa vidi, da ni mogoče do gredi, sede najpreje ravno pod kokoši. Gobec vzdigne kvišku in poželjivo po pasje zalaja. Nato se pa začne sukati in vrteti pod drevesom in svetlo gleda navzgor. Kokoši se seveda zbudé in prestrašene gledajo čudno vreteno. Ko lisica le vedno igra kolo, se kokoši zvrta v glavi in — lop pade v nenasitljivo žrelo. — Da je temu res tako, ne more nihče tajiti, zakaj gledal sem jo nekoč sam, a žal, nisem imel puške. Ko pa grem po orožje, mi odnese peté.«

»Skoro neverjetno je to«, rekó naš oče.

»Kaj?« odreže se Matija. »Toliko let se že ukvarjam z divjačino, pa naj ne poznam lisičjih lastnostij! Da vidite, da še kaj vem o lisici, vam še nekaj povem o nji. Kaj-ne, koliko trpi vaš pes po letu radi nadležnih bolh in na noben način se jih ne more znebiti. A lisica ume bolje te živalice. Kadar jo namreč le-te preveč naganjajo in zbadajo in jih tetika ne more odsloviti, naj se še toliko praska, grize in valja, tedaj si izmislí pasja zver drugo zvijačo. Čvileč gre h kaki vodi in si zbere pripravno dovolj globoko mesto. V gobec zgrabi šop mahu in gre kakor rak v vodo, a oprezno in prav počasi. Najpreje se rep pomoči v potok. Bolhe začutijo mokroto in se umikajo vedno naraščajoči vodi, dokler ne prilezejo na glavo in naposled na mah. Ko lisica vidi, da so hude živalice na mahu, spusti šop in bolhe se odpeljejo po vodi. Zver pa zleze na suho prosta nadležnih mrčesov.«

»Ha, ha, ha. Ta je pa bosa!« posežejo naš oče Matiju v besedo. »Kaj tacega pa še nisem slišal.«

»Slišite ali ne«, odreže se Matija. »Meni je jednako, če verjamete ali ne, a vi — reče na nas male kažoč — vi gotovo.«

»Dà, dà«, se sliši iz raznih ust. A jaz ne rečem nič, ampak zapomnim. — Kako pa vi, ali menite, da je res? — No popolnoma neverjetno ni. Žival je zvita, in zvita so njena dela.

Tone Tonejevič.

Punica.

Oh, punica ta
 Opravka mi dá!
 Ko v jutro mi vstane
 Za ure že rane,
 Najprej jo umijem,
 Počšem lepo,
 V obleko zavijem
 Ji mehko telo.
 Potem na prešét
 Povedem jo v log,
 Tam lep je razgléd,
 Zrak dober okrog.
 Dekletce je šibko
 In nežno tako!

Po južini v zibko
 Jo denem zato.
 In ajapopaja
 Prepevam ves čas,
 A dete nagaja
 In kremži obraz.
 Pač dolgo se brani,
 Pač dolgo ihtj,
 Da v zibki postlani
 Zatisne oči.
 Ta punica moja
 Ne dá mi pokoja,
 Siroti od dné mi do dné
 Skrbi se ponavljajo té!

St. pl. Orlovič.

Kako se je zgodilo Matijčku.

Krznarjevi so imeli lepo hišico s sadnim vrtom, a za vrtom se je razprostirala majhna dolina, ki se je proti hiši vedno bolj zoževala, v nasprotno stran pa prehajala v zeleno ravan. Imeli so pa Krznarjevi tudi Matijčka, in ta Matijček ni imel ušes. Nikari pa ne mislite, da ni imel morebiti uhljev; o uhlje že, pa kakšne! Toda ušes pa ni imel, drugače bi vendar vsaj katerikrat kaj slišal.

Tako se je, recimo necega dné igral v dolinici za vrtom. Solnčece je gorko sijalo, a po šumečih travah so brenčale čebele, mušice in metulji. Pa niti solnce niti čebele ne bi mogle odvrniti živega Matijčka, da se ne bi zaganjal za pestrimi metulji in lučal klobuka za njimi.

»Matijček, Matijček!« se oglasé zdajci mati. Toda Matijček je že zopet po svoji stari navadi sedel na ušesih in ni hotel ničesar slišati. In letal je še dalje za metulji in ni se bal ni vročega solnca ni čebel.

Okolu ušes pa mu je vedno nekaj šumelo: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš . . .«

In v drugič so se oglasili mati: »Matijček, Matijček!« Toda o Matijčku ni duha ne sluha . . . Tam po zelenem travniku se podi Matijček, vidi mamo, a jih noče videti, sliši jih, a jih noče slišati. In letí tam za metulji in se ne boji ni vročega solnca ni čebel.

Okoli glave mu pa vedno nekaj šumi: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?«

A tretjič niso zaklicali več mati. Pa tudi ni bilo treba.

Kar v hip začuti Matijček neko stvar v ušesu. In ta stvar brenčí notri in šumi, šegače ga in gluší. Strahoma stresa Matijček glavo, da bi se oprostil neprijetne stvari, a zastonj. Stvar le še bolj brenčí in šumi, tako votlo in hudobno, joj, kakor da ga hoče sedaj, sedaj snesti. In Matijček se spusti v jok in tek proti domu.

Doma so pa mislili, da je znorel, tako je stresal z glavo, kremžil se in jokal in vpil: »Ajej, ajej v ušesih!«

»I kaj je, kaj je?« praševali so mati.

»»V ušesih, v ušesih!««, klical je žalostno Matijček, »»prej vedno dejalo: »zakaj ne greš, zakaj ne greš?« potlej pa notri šló—ó—ó . . .««

Mati so precej vedeli, pri čem da so. Vzeli so hitro lásno iglo in jo vtaknili v uho. Kmalu, kmalu so privlekli iz ušesa tisto stvar, tisto pošast — majhno mušico . . .

In so dejali: »Vidiš, vidiš, Matijček, kaj vse človeka zadene, ako noče slišati! Dvakrat sem te klicala,

pa te ni bilo na spregled, mušica pa te je prignala . . . , prav, prav. Drugič je pa tudi ne slušaj, kadar te bo opominjala: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?«

Toda Matijčku ni nikdar več zastonj šepetala: »Zakaj ne greš, zakaj ne greš?« *Siluška.*

Stari volk.

(Basen.)

Koliko preglavic je delal volk gospodarju! Zmirom je izginila kakšna ovca iz staje, pa kolikor so se trudili, hudo delca niso mogli nikoli zasačiti.

Ali volk se je postaral.

Lačen in mršav, da se je skoro skózenj videlo, priplazi se z največjo težavo do hiše in stopi pred gospodarja.

»Gospodar!« začne govoriti volk s slabim, tresočim glasom, »vém, da sem ti veliko hudega prizadejal, toda trdno sem sklenil, da se poboljšam. Na stare dni si nečem več nakladati grehov in zató sem prišel k tebi, da napraviva tó-le pogodbo: ti mi daješ hrano, kolikor je potrebujem, jaz pa ti svečano obljubim, da se nobene tvoje ovce več ne dotaknem.«

Gospodar mu pa odgovori:

»Dokler si imel toliko moči, da si še lahko kradel, nisi mislil na to, da bi se poboljšal, — kesaš se svojih grehov še-le zdaj, ko si takó oslabeled, da ne moreš več grešiti . . . Poboljšal bi se bil o pravem času in jaz bi ti odpustil; tako se pa poberi!«

Volk povési glavo in odide.

Svečan.

6. Hoja za Jezusom.

*Con moto.**P. Angelik Hribar.*

1. O - trok po po-tu gre, Pa i - ti kam ne
 2. Le ho-di za me - noj! Vodnik bom do-ber
 3. Le ho-di za me - noj! Jaz hodim pred te-

vé; Ve - lí mu Je - zus sam: Veš mo-je de - te
 tvoj, Glej, to je o - zka pot; Ne zgu-bi se od-
 boj, Da te v ne-sre - čen kraj Kdo ne za-pe - lje

kam?
 tod, } Le ho-di za me-noj! Le ho-di za me-noj!
 kdaj;

4.

Le hodi za menoj!
 Se hudega ne boj;
 Bom varno vodil te,
 Da ne spodtakneš se,
 Le hodi za menoj!

5.

Le hodi za menoj!
 Sem tron zapustil svoj,
 Da tebe peljal bom
 V prelepi rajski dom.
 Le hodi za menoj!

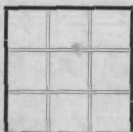
6.

Le hodi za menoj,
 Glej, majhen bratec tvoj
 Sem hotel jaz postat',
 Ti ložej pot kazat'.
 Le hodi za menoj!

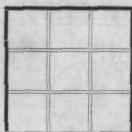

Nalogi.

1.

2.

Napolnite prazne prostore s črkami takó, da pri prvi nalogi rabite štirikrat **a** in petkrat **n**; pri drugi pa štirikrat **o** in petkrat **t**. Ako prav razvrstite, bralo se bo v navpičnih in vodoravnih vrstah v prvi nalogi žensko, v drugi pa moško ime po štirikrat naprej in nazaj.

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v osmi številki »Angeljčka«.

1. Godba, — ker te se igraje naučiš. — 2. Kurje oko, — ker je vedno na nogah. — 3. Jedno oko. — 4. Otrok sam. — 5. Če jih večkrat pelja.